په اوړو کې سندرې

اسمعیل یون

۱۳۷۶ لمریز کال

په اورونو کښې
سندرې

PROPERTY OF ACKU
7034

(د شعرونو مجموعه)

اسمعیل یون

۱۳۷۶ ل

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم	په اورونو کې سندرې.
شاعر	اسمعیل یون.
خپروندی	د عبدالمالك بېکسیار په مالي لګښت د هیلې مجلې د ادارې له خوا خپور شو.
ډیزاین کمپوز	آسیاسافټ. پېښور.
شمېر	۵۰۰ ټوکه
چاپ ځای	پېښور، پښتونخوا
نېټه	۱۳۷٦ ل - ۱۹۹۷م کال.

PROPERTY OF
ARIC
Established
1989

ګڼه	نیو لیك	مخ
	سریزه	الف
۱-	تاب	۱
۲-	د ارواګانو سلګۍ	۳
۳-	ساده قتل	۵
۴-	د ژوند رنګ	۶
۵-	سهود	۸
۶-	نامعلوم قبرونه	۱۰
۷-	اسمان او ځمکه پوه دي	۱۲
۸-	نیمه لاره	۱۴
۹-	ستوري ستوري اوښکې	۱۵
۱۰-	ماتې هیلې	۱۷
۱۱-	د څلورو کلو شپې مې	۱۹
۱۲-	د کفر رحم	۲۰
۱۳-	کیسې	۲۲
۱۴-	له ځانه سره جنګ	۲۴
۱۵-	لکه وختونه چې وختونو کې مري	۲۶
۱۶-	وینې تخیل	۲۷
۱۷-	د شعر په پانو	۲۹
۱۸-	زهر	۳۱
۱۹-	دا په کومو سترګو ګورې؟	۳۳
۲۰-	برې که نا برې	۳۴
۲۱-	سپېڅلی غرور	۳۵
۲۲-	د سپینو خولو پرخې	۳۷
۲۳-	د اوښکو سباوون	۳۹
۲۴-	زهرجنه خندا	۴
۲۵-	د خندا وږرونه	۴۳

۲۶- امام شکرونه باسي ۴۵
۲۷- د اور په جبل کې ۴۷
۲۸- پوړنی ۴۹
۲۹- د رڼا حورو! ۵۱
۳۰- د زهر فصل ۵۲
۳۱- چا وېل چې د ګلونو ښار به وران شي؟ ۵۴
۳۲- ولولیز پسرلی ۵۶
۳۳- د اوښکو احرام ۵۸
۳۴- او د ګلو د سندرو اتڼ بیا ۶۰
۳۵- یو جانان او یو جام ۶۲
۳۶- خواږه خواږه زخمونه ۶۳
۳۷- د ستورو قافله ۶۵
۳۸- مړاوی جانان ۶۷
۳۹- دسمال ۶۹
۴۰- د مینې پیغامبر ۷۱
۴۱- د سرو تپونو کان ۷۳
۴۲- د پاڼو مومن ۷۵
۴۳- د صراط پول ۷۶
۴۴- د جام جنازه ۷۸
۴۵- د سندرو په وزرونو ۷۹
۴۶- شهید غرونه ۸۱
۴۷- څلور شپې ۸۲
۴۸- ستوري لمرونه ۸۴
۴۹- د روح سپېڅلی زور ۸۶
۵۰- د شعر پري ۸۸
۵۱- سندریزه ورمه ۹۰
۵۲- د شعر حجاب ۹۲

سریزه

د یو مات ژوندون کیسه ده، ژړغونې شانته ژاړي
نیمه مړه نیمه ویده ده، ژړغونې شـانـتـه ژاړي

او دا کیسه د یو یون کیسه ده د یو ژوند کیسه ده او زموږ د زمانې د یو ژوندي تاریخ کیسه.

دا کیسه د هغو غمجنو شپېو کیسه ده چې د ښار واټونه بیا له سره او په نوي ریتم جوړیږي...

...

کوڅه کې شور شو او ها ها شوه کوڅه رنګه شوله
د ښار واټونو کې د بنګو او د چرسو واټ شو جوړ په یوه نوي ریتم

او بیا بنگیانو دوړې پورته کړې له خپلو ولو

پېغله یې ګډه کړه بربنده لکه سپینه او معصومه سپوږمۍ

دا کیسه د هغو شپو او ورځو کیسه ده چې د تقلبي قدرت پر

ګدی ناست امام د وطن د مرګ تسبې تېروي او شکرونه باسي.

...

او د عطار له هټۍ نه راځي د عطرو او لونګو د وږمو

رنګین رنګین تخیل،

اوس هر ماښام له شپږ پوړیزو خونو،

پېغلې د خپلې حیا روح سپاري

د خدای ﷻ د پرېښتو کوټو ته،

او د سپېڅلې ځمکې غېږې ته پناوه وروړي،

خو امام ناست د هوس په مرمرینه خونه،

په خپلو ګوتو د وطن د مرګ تسبې تېروي،

او د قدرت د جنون،

د خوږو میو په ډنډونو کې بربند لامبي،

او د ژړا پر ځای شکرونه باسي.

د دغو تولو کیسو، شپېو او ورځو شپو تر شا یو حساس او

ب

نوښکر قلم چلوونکي ولاړ دي، چې په سرو اوروښو کې يې هم د قلم تيغ سر چا ته ښکته نه شو او د مرګ او ژوند په اورنو شېبو کې يې هم د وطن سندره وويله اوښه په خوند يې وويله.

هغه لا تش اسمعیل وو او يون يې لا نه وو پيل کړی چې د کابل په سپېرو کوڅو کې زما ورسره اشنايي شوه زه چې هر خلي د اسمعيل نوم دده په غياب کې ياد کړم نو بيا مې يو په تنه خوار، و کلك او ځيرك زلمي د ښوونځي درې څلور کتابه په يوه اخبار کې راغبرګ په تخرګ کې نيولي نيغ سترګو ته ودرېږي.

اسمعيل تيك هماغه شان چې اسمعيل عليه السلام له خپلو پښو څخه د زمزمو د اوبو چيني راوخوټولې، له خپلو خلاقو ګوتو څخه د نوښت وياڼې را خړوبوي. دی دده په څنګ کې چې زموږ د وطن د څلور کلنې ملي غميزې انځورونه کاږي خو شعر ته د تعهد او نوښت مسأله يې هم له ياده نه ده ايستلې:

د زړونو زورو مو دلبرانو لوټ که

لکه وطن چې رهبرانو لوټ که

د تا دشوندو قهر زما زړه وېروی نه شي

دا روس کله کوی شي له افغانانه سره جنګ؟

ab

موره د لمر وړمې شهيدې کړې د شپې په کانو

اوس مو له کلي پټ تېرېږي بله لار جوړوي

د يون په دغه ارزښتناك زيار کې يوه بله د يادولو وړه خبره د تپې او د ازاد شعر د اندول ده، سره له دې چې دغه کار د يون په ابتکار کې نه شي راتلای او تر ده دمخه زموږ نورو ګيلوالو هم دغه کار کړی دی خو په کوم انداز کې چې يون تپه او ازاد شعر سره غاړه غړی کړي زما په خيال زموږ په معاصر ادب کې به يې بېلګې کمې وي د بېلګو له راوړلو څخه يې په دې نيت تېرېږم چې نه غواړم ټول کتاب يو ځل په سريزه کې په لوستونکو ولولم. د يون په شعر کې د زياتو ښکلاوو څخه يوه دا هم ده چې هغه هره خبره لکه هماغه شان چې د وخت او حالاتو ضرورت دی نېغ په نېغه او رسا کوي، ګيلې او مانې يې رسا د نښې منځ ولي او د پښتني ټولنې نيمګړتياوې د يوه حساس نقاد په شان راوباسي او د خلکو مخې ته يې ږدي:

چاوې يو کام زړو ته وکړه سجده

ما ته خو لر او بر پښتون ښکاري

....

د

د هېڅ مغول لښکر مې د زړه ښار کې پلی نه دی
شمشاد په وینو سور یمه خیبر وژلی یم

...

د زړه رڼا مې سره په وینو شوله
د هغې، دغې عقیدې په نامه

له مرحوم استاد روهي سره مې د خاني خبرو په ترڅ کې له خدای ښېلي څخه دا خبره زده کړې وه چې ویل یې: د هېڅ یوه شاعر ټول شعرونه اوله درجه نه وي.

د همدې خبرې په استناد باید وویل شي چې د یون په دغه جونګ کې د ګوتو په شمېر دویمه درجه شعرونه هم راغلي، وګورئ د صراط پل، دسمال، زهر.

خو دا خبره په دې مانا نه ده چې ګوندې د یون شعري یون په همدې ځای ولاړ دی، یون ځوان شاعر دی او لا خو د خپلې شاعرۍ د لومړیو واټنونو لاروی دی، هغه به لا نور واټنونه وهي او یون به کوي اود پښتو په لمن به د دېرو داسې ګلو کر کوي چې په وړم او رنګ یې د خر ځادري پښتون د ژوند په شاړه کرونده د هیلو غوټۍ را سپړي.

هـ

که د پښتو ادب تیکه داران مې په کفر محکوم نه کا او دا اجازت راکاندي چې د خپل ادب (پښتو ادب) په لمن مې یوه پیش ګویي وکړم نو باید ووایم چې زه له ګران یون څخه دومره هیلې. غوښتنې او د خلاقو کارونو انتظارونه لرم لکه څومره چې خدای ښښلي علامه عبدالحي حبیبي صاحب کړي دي. زما دغه خبره به هیڅکله هم په دې مانا نه وي چې ګوندې ما به د علامه صاحب شان ته خدای ﷻ مه کړه په کمو سترګو کتلي وي.

یون زموږ د زمانې د تاریخ یوه پانه ده. که څوک یې مني او که نه؟ زه ورته بریالیتوب په خرواروڼو تخلیقي کار او ښیرازه ژوند غواړم

عبدالمالک بېکسیار
کوپنهاګن - ډنمارک
د جون ۱۸ ۱۹۹۷

بسم الله الرحمن الرحيم

تاب

زما په اسوېلو ستا په نازونو تېره کېدو
په يو، وايه اشنا که په دوه ګونو تېره کېدو

زما ساده ملګرو، ای په يو نظر مينو!
لږ تېنګ شئ چې د ښکلو په مکرونو تېره کېدو

منو د معشوقو د اداګانو تاب مو نشته
څه لويه قرباني ده چې په زړونو تېره کېدو

زما او ستا د سترګو جنګ پخوا څنې عادت دی
نو څه که اوس په دروغو په جنګونو تېره کېدو

بس یوځل مې دشونډو په خوږو کې روح اوبه که
منم پس لــه هغــه به د لــوزونــو تیــږه کــیدو

یو چا په ګونګو سیو ورته غوږ کې داسې ووې:
راځــه د یــون د هیلــو په قــبرونو تیــږه کــیدو.

۱۳۷۰/۴/۵

کابل

د ارواګانو سلګۍ

خلك خو وايي چې اولاد
د مور او پلار د زړهٔ د مينې د باغ
تنکي ګلونه دي چې مړ اوي شي او ورژېږي،
نو زړونه هم مړاوي شي ورژيږي.

خو ما نه هېڅ هم ونه پوښتلې،
چې ستا د ګرانې نازنينې مور د هيلو،
اميدونو اروګانو چې سلګۍ وهلې،

او ستا د پلار د جنازې د وينو رنګ کټ چې،
د کلي منځ کې،

له تا نه پټ تېرېدو،
نو تا د لوی دېوال تر شا،
څومره په زوره زوره وژړلې!؟

۲۸/۱/۱۳۷۰

د کوچني اختر دوېمه -کابل

ساده قتل

د سپينو اوښکو نور واى اوربېدلى
د چا په سوو زړونو توبېدلى

افسوس دنرمي غېږې په خوږوكي دي تاو نه كړم
اسمان خو به څه نه و غورځېدلى

دا څومره ساده قتل و چې بې اوره دي مړ كړم
تر شوندو دي وم كله رسېدلى رسېدلى

څه ګرمه پاچاهي به وه د جوبو او ماجوجو
كه مخكې يې قاف نه واى ودرېدلى

د تا د خوږې مينې تول خواره پر ما حرام دي
په زړهٔ باندې كه نه وم لګېدلى.

۱۳۷۰ لمريز كال

دِ ژوند رنګ

لکه د شپې په زړهٔ کې
چې د سهر د وړومو پانې
شونډې وسپړي موسکی شي
او رڼا د خپلو سرو مرغرلینو وړانګو،
د شال وربنمین پلو پر ځمکه خور کړي،
نو ورځ زرغونه شي ترې،
او بیا د ورځې د بنکلا د پرېشانۍ له سجدې،
د شپې روح وتوکېږي.

داسې مې ژوند کې د غمونو د جام،
له پیمانې څخه خوبنې جوړېږي،

او د خوښيو د خندا د غرو له څوکونه مې

غم څاڅي

او د ژوند پاڼو ته مې رنګ ورکوي.

۱/۲۸/۱۳۷۰

د کوچني اختر دويمه - کابل

سهوه

ډېره ښه شوه چې په خلکو کې رسوا شوم
نه د ځان شوم نه د زړهٔ او نه د تا شوم

ستا د شونډو د سپرلي د بوډۍ تال ته
په ژړا کې یاره څنګه په خندا شوم؟

ددې سترګو په خوږو کې دې څه روح و؟
چې بوه شیبه کې څو ځلې پخلا شوم

دېنه زيات د نهيليو ماتم څه دی؟
د هغې ډولۍ چې تله نو په ژړا شوم

د غمونو او دردونو دې دنيا ته
لويه سهوه زما دا وه چې پيدا شوم

۲۱/۸/۱۳۷۰

کابل پوهنتون

نامعلوم قبرونه

که یوه ښنه ګېډۍ دګلو کړمه جوړه دزړۀ باغ کې،
د احساس له پاڼو
او دورښمین حسن ځلاته یې دزړۀ دعاطفې د اوښکو ستوري،
لکه سپین څاڅکي د سهار د پرخې ونڅوم،
لاړ شم د کلي هدیرې ته !

نو به د چا پر قبر کېږدمه د ګلو ګېډۍ؟
د چا د قبر توغ به وموښم په خپلو سترګو؟
د چا له شناختې نه به تاوه کړم د زړۀ د ارمانونو لمبه؟

د چا د قبر د سپېرو خاورو سپېره ګردونه
به د ماتم ماتم ژوندون په تندي باد کړمه

په لپو لپو؟
قبرونه ډیر دي،
هدیره ډکه ده،
خو زه د خپلې نازولې مور او پلار قبرونه،
نه پیژنم .

۱/۲۹/۱۳۷۰

د کوچني اختر درېمه، کابل

اسمان او ځمکه پوه دي

عقل رنځورو؟

د سورکۍ ښکلا د شونډو په خوږويي

د زړګي د ارادې مړي تړلي وو تول.

احساس يتيم و،

زنګولې يې د خپلو ښو تال کې،

ځلېدونکې اوښکې،

غيرت په وينو رنګ و،

د کلي رنګه بړك الوتې وه،

يو وهم خورو

هېڅوك هم پوی نه شول چې څه وشولو

يوازې شنه اسمان،

د خپلو رڼو سترګو

د رڼو اوښکو له ستورو څخه،
هر څه چې وشول هغه ولیدلو،
یوازې ځمکه پوه شوه،
چې زما د زړهٔ د ارمانو د وطن،
څومره بې شمېره جنازې یې،
زړهٔ ته ننویستې.

۳.۳/۱۳۷۰

نیمه لاره

پـــرې مـــې ږدئ چې دود شم د ارمان په نیـمــه لاره
داســـې چـــې پرې ایــښی یـم جانان په نیمه لاره

زمـا د خوږې مـینې نـــو په دې کـــې ګناه څـــه وه؟
ســپرلی چې رانـــه لوټ کړلو خـــزان په نیمه لاره

اشنا شونډې غونچه کړه سترګې جام اننګي مینه
زړګـی دې رانـــه وړی دی ارزان پـــــه نیـــمه لاره

د کـــومې مینې غـــچ و او د کـــوم سرو د بدل و؟
یـوازې چـــې دې پـــرېښـــودم حیران په نیمه لاره

هېـــچا د زمـــانې د مـــکر زیر او بم ونـــــه پوښت
دې یـــون خـــوور ته څیرې کړ ګرېوان په نیمه لاره.

۱۸/۸/۱۳۷۰
مرکزي لیلیه، کابل پوهنتون

ستوري ستوري اوښکې

که درانۀ زړۀ د ((پوهنې)) دځوانۍ دځوانوهیلو خندا،
د ګل د شونډو د عطرونو سیندکې تاوه کړي،
د خپلو ارمانونو لمبه
اوداحساس له پانوپانوڅخه جوړه شي ډولۍ دژوندون،
عاطفه سور او زرغون شال شي پرې راوغوړیږي،
ته لکه سپینه سپوږمۍ ځلې په کې،
سپرلی دټول کلي کوڅې اولارې ووینځي په خپلو وږمو،
او لمر د ټول طبعیت زړه ته په سجده کړي،
خپلې نرمې وړانګې،
د کلي لر او بر ګودر کې د منګیو اتڼونه جوړ شي،
او زه له شلو کلو وروسته،
څنې غوړې کړم د (چا) د اننګو پر خولو،

دوريت احساس د دنګو غرو د مست کوچي په شان يې،
د خپل اواز له ترنمه سره،
په ولو ونځوم،
او ستا ډولۍ ته اوره ورکړم د زړګي په قوت،
څومره به ښه وي چې نور خاندي د هوس په شونډو،
او زه له ډېرې خوښۍ،
ستا د ډولۍ له هره ګامه سره،
په لپو لپو ستوري، ستوري اوښکې تويې کړمه !!.

۲/۳/۱۳۷۰

کابل

ماتې هیلې

زړګی به په کې وران شي که ځیګربه په کې وران شي
زما خو به دا دواړه ستا نظر به په کې وران شي

زما د غیرتو او ستا د حسن دښمنی کې
مورچل وایه اشنا او که ګودر به په کې وران شي

د شونډو د سپرلو پاڼې دې مه رپوه یاره
زما د ماتو هیلو جوړ لښکر به په کې وران شي

د ظلــم او وحشــت د پخــلاېنـي په اتڼ کــې
لويان به نور هـم لـوی شي در په د ربه کې وران شي

راځــه د يـــون د هــيلــو په زړۀ مــه اړوه خـــاورې
د (هغـــې) معشـوقــې د پل اثر به په کې وران شي.

۱۵/۸/۱۳۷۰

مرکزي ليليه-کابل پوهنتون

د څلورو کلو شپې مې

د يو ځوان عمر څپه مې،
اسويلېو رانه دود کړه
د څلور کلو شپې مې،
د کوم چا روژه نيولي غوندې شمار کړلې په ګوتو،
ددې دومره عمر پاڼو د رڼو سترګو انځور کې،
مې هېڅ‌چا ته هم ونه ويل،
چې کوم رنځ مې په زړهٔ ناست دی؟
د چا حسن مې ښکښي وينه؟
چا مې وړی زړهٔ په مينه؟

۶/۱۴/۱۳۷۰
نصرو کلا - بګرام

د کفر رحم

د لسو کلو درد مې له دې قام نه تپوس وکړئ
زما د وچو شونډو بیا له جام نه تپوس وکړئ

د کوم هوس په زړهٔ کې سوز او درد د مینې ګورئ
د سوز او درد اثر له ما ناکام نه تپوس وکړئ

احساس مې راته رپې چې یار خاندي او زه ژاړم
د حال ژوندون خو دادی له انجام نه تپوس وکړئ

د یار له شونډومه پوښتئ زما زړګي ته ګورئ
د کفر به څه رحم وي اسلام نه تپوس وکړئ

زما په ګودرو کې چې د چا اسونه تېر شول
سهر پرې خبر نه دی له مابنام نه تپوس وکړئ

يو يون په لوېه لاره مينانو ته دا ووې:
که غواړئ ژوند مواور شي ما بدنام نه تپوس وکړئ.

۱۹/۸/۱۳۷۰
مرکزي ليليه - کابل پوهنتون

ځیسې

د انګار د سرو بڅرو،
دوهمونو ژوند نه وروسته،
د جنت د شنه انځور کلي ته لاړم.
د مرموزې چوپتیا سیورۍ و،
د دنګو کلاګانو،
او د ونو د شنو پاڼو،
په زخمونو غوړیدلی،
خو د زړهٔ له درد نه جوړو،
فریادي اوښکو کې ماته،
ددې دنګو کلاګانو،
دنګو دنګو دیوالونو،

او د شنو تاکونو پاڼو،
درازونو او ر مزونو،
غیرتونو او ننګونو
ډېرې ډېرې کیسې وکړې
ډېرې ډېرې...

۱۳۷۰ ل کابل

نصرو کلا - بګرام

PROPERTY OF ACKU 7034

له ځانه سره جنګ

بېګاه مې خوب کې وکه له جانانه سره جنګ
زړګي مې ګنې وکه له ارمانه سره جنګ

قربان دې له بڼو شم ته مې وله زه به خاندم
کوم چا دی کله کړی له خپل ځانه سره جنګ؟

د تا د شونډو قهر زما زړهٔ ویروی نه شي
دا روس کله کوی شي له افغانه سره جنګ

په شا چې کله ګورې نو په موسکو شونډو ګوره
اشنا پښتانه نه کړي پښېمانه سره جنګ

کوم څوك مې دا زړګی د عاطفې په اوبو وينځي
د نفس اورونه وژني کړي ګرېوانه سره جنګ

يو (يون) هم د همغو له لښكرو سره يو شو
چې سپين سباوون غواړي كړي زمانه سره جنګ.

۲۴/۸/۱۳۷۰

مرکزي ليليه - کابل پوهنتون

لکه وختونه چې وختونوکې مري

لکه وختونه چې وختونو کې مري،
او زمانه لکه سرزوری پښتون،
پر مخه درومي د مرګي غېږې ته،
او شا ته نه ګوري د ميو او ګلابو اتڼ،
داسې مې او د زړګي پردو کې تاوه مينه،
ستا قدمونه څاري
ستا قدمونه ....!

۲۷/۷/۱۳۷۱
کابل

وينې تخيل

د يو مات ژوندون کيسه ده ژړغونې شانته ژاړي
نيمه مړه نيمه ويده ده ژړغونې شانته ژاړي

د سندرو وزر مات شو تخيل نه وينې ځاځي
په ماتم کې ننداره ده ژړغونې شانته ژاړي

د غمونو ډزې وشوې د شيرنې په کوڅه کې
د فرهاد د مرګي شپه ده ژړغونې شانته ژاړي

ولوليزو شيبو وران کړ د روښان تفکر څلى
د فکرونو جنازه ده ژړغونې شانته ژاړي

راته ښکاري هندوکش کې مغولیزه شمله هسکه
تېته شوې تاتره ده ژړغوني شانته ژاړي

د تورانو ژوبلورو د ملالو ښنګړي مات کړل
ښتنه لمبه سره ده ژړغوني شانته ژاړي

ستاد شونډوپاڼې چېرې څوك داوښکوپه تاو وینځي؟
د احساس پاڼې ایره ده ژړغوني شانته ژاړي

۱۰/۴/۱۳۷۱

کابل

د شعر په پاڼو

نن دې په سترګو کې پرون ښکاري
لکه په مرګ کې چې ژوندون ښکاري

بیا دې د زړهٔ له ارادې نه خلاف
څنګه په شونډو کې پاڅون ښکاري

زما احساسه - فکره ویلې نه شې!
درته د زور او زر تړون ښکاري

نور د ښکلا په سینه کې پورې وتل
پښتون په ماته کښتۍ ستون ښکاري

زما د ګل وطن د شعر په پاڼو
نن هم د سرو وینو مضمون ښکاري

چا وې یو قام زرو ته وکړه سجده
مڼا ته خو لرو بر پښتون ښکاري

د زړهٔ پیښلیك مې یاره څه له ګورې؟
په هره پاڼه کې شبخون ښکاري

منم پښتو مې څنکدن نه مني
که بر سکون شو نو لر (یون) ښکاري

۲۷/۷/۱۳۷۱
کابل

زهر

زړهٔ مې نرى نرى خوږېږي د چا مينو بانـدې
څومره بې رحمه طاعون اوري ګلورينو باندې

پام پرې ګذار د ګل د پاڼو چېرې هم ونه کړئ
ما لويه کړې خپله مينه اوښکو سپينو باندې

ما خو دې سترګو کې د زړهٔ وطن ښکلا کتله
چا وې (سقاو) زهريه څښې شونډوشيرينو باندې

څومره توپير دى د مينو او قاتلو تر منځ
موږه يه مينو نه مړېږو دوئ پر وينو باندې

مینه تباه شوه احساس دود شو ښکلا وسوځېده
اوس د ښـــکلا سندرې نـه لګي غمګـینو باندې

چـا وې د ګـل وطــن قـاتلو ته دې هېڅ ونه وې
اوښکې مې اوري د وطــن پــر قــاتلیــنو بــانــدې

د اوږ پـــه لـيکـــه ســـوي يـــون په لپو لپو ژړل
وې دوحشت تناب حاکم شو زړو وربښمینوباندې

۳/۳/۱۳۷۲

الینګار - لغمان

دا په کومو سترګو ګورې؟

تا خو وې چې زما دواړه سترګې ستا دي،
پکې ګوره د خپل مات ژوند،
د رڼو اوښکو د هیلو انځورونه،
د سبا د امید ستوري،
د خوږمن زړګي اهونه.
تا خو وې :"زما په سترګو کې دې ګل شي
که به یې ستا په مینه بل ته غړومه"
خو اوس ای د مینې څړیکې!
د ښکلا د سپوږمۍ وړانګې!
دغه نوی پسرلی چې،
ستا په زلفو کې یې وتومبل ګلونه،
تا یې وموښل په مینه،
په لاسونو کې لاسونه،
دا په کومو سترګو ګورې؟

کابل

بری که نا بری

منم زمـا کـه دې سـرور مـات کـړ
ستاد بنـکلا مې هم غـرور مات کړ

لړ خو مې ستر ګو ته په خير شه اشنا!
چا د لوزونو کـوه طـور مـات کـړ

مـغـولـه خيالة! په سجده شه راتـه
خوشال زړګي مـې رنـتـبور مات کړ

تا مـې پـــه زړهٔ د اور بـاران اوراوهٔ
ما دې په سترګو د عشق نور مات کړ

دا دې بــرى کـــه نـــابـــرى وبـولـــم
چې په خپل لاس دې خپل منصورمات کړ.

۱۵/۵/۱۳۷۲
کابل

سپېڅلی غرور

چــا وې د ژونـــد سپرلي ته دې په کمو ګورم؟
پـخـوا کـه پـه رڼـــو و اوس پـه نـمـو ګــورم

د تـا د شـونـډو پـاڼـې چـې غـوړېږي او موسېږي
دا زه ورتـه مـحـبـوبـې پـــه شـبـنـمو ګـورم

قـربـان د داسې مینې د غـرور له سپېڅلتیا نـه
چې خـپل رقیـب ته ګـورمـه پـه بـرمـو ګـورم

دا څو ځلې دې راکړل سترګو سترګو کې زهـرونـه
دې سترګو ته دې نور خو پـه پـرچـمو ګــورم

په دې ورانه کوڅه کې مې ځيګراوزړګی مات شول
خــو اوس هــم ورتــه يــارو پــه صـنمو ګــورم

زمــا د زړهٔ چــينه کې د عشق اور دی لګـېدلـی
نو ځکه تـول جــهان تـه پــه هــمـدمــو ګــورم

١٦/٥/١٣٧٢
کابل

د سپینو خولو پرخې

یاد خو به دې وي؟
چې یوه ورځ مې ستا په سترګو کې،
د هیلو ګلان یو یو ټوکولو،
لاس مې ستا په لاس کې کېښود،
ټول وجود مې سره لمبه شو،
ستا په زنه کې را ټولې شوې،
د سپینو خولو پرخې،
ما په خپلو دواړو ،
په کې ولید،

د خپل مات برخه لیک[۱] سیوری.
ستا د مخ خولې مې وچې کړې په خپلو اسوېلو،
خو زما له سترګو اوس هم،
سرې او سپینې اوښکې څاڅي

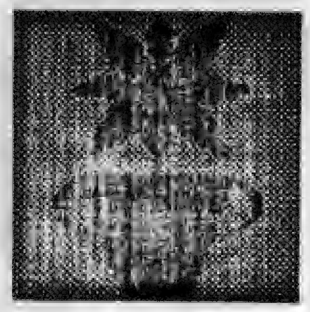

۱۳۷۰/۵/۲۶

کابل

۱ برخلیک

د اوښکو سباوون

د زړونو زور مـــو دلبـرانو لوټ کـۀ
لکه وطن چې رهبـرانـــو لـوټ کـۀ

زما! قـاصد ستا په کوڅه کې اشنا!
په رنـا ورځـې رقـيـبانـو لوټ کـۀ

د عـاطـفـې د بـڼ د ګـلـو لښـکر
خـزان لوټ نه کړ باغوانانو لوټ کۀ

ربـه! د تـا د ديـن روښـانـه څراغ
پـه ديـن مـينو پـتنـګانـو لوټ کۀ

زما د ټول عمر د هیلو سپرلی
د کلي ټولو مشرانو لوټ کړ

د معشوقې د مخ د مشکو کاروان
ترغلو لاړ نه شوکاروانیانو لوټ کړ.

د اسمعیل د اوښکو سپین سباوون
شاو خوا ټولو اشنایانو لوټ کړ

۱۹/۵/۱۳۷۲
کابل

زهرجنه خندا

ځـه د احساس ځه د جذبې په نامه
ځواني مې لاړه د هغې په نامه

د وينو جام مې نڅوي په شونډو
د تا د شونډو د کعبې په نامه

د زړه رڼا مې سره په وينو شوله
د (هغې) (دغې) عقيدې په نامه

د توپانيزو اسويليو لښکر
ستر ګو دې لوټ کړ د جر ګې په نامه

د زهرجنې خندا شنه پسرلي
پر موږه اوري د وعدې په نامه

اوښکې مې څښلي اسوېلوکې لامبم
دار ته مې بيايي د نشې په نامه.

۱۴/۹/۱۳۷۲
کابل

د خندا وزرونه

په فرهاد فرهاد زړګي مې د اورونو پرېشاني شوه
په شيرين جنت وطن کې چې مې جوړه سقاوي شوه

د منصور عقل لمبه به څنګه پانې شي د مينې؟
دسپين دېو منطق کې ډوبه د عشقونو پاچاهي شوه

د احساس پانو رژېږئ، د عطرونو وږمو ژاړئ
سندريزو ولولو کې پابندي په پسرلي شوه

د خندا وزرې پرې کړئ، د ګلونو غاړې غوڅې
د ژړا په اور کې کېنئ عقيده مو اسلامي (۱) شوه

(۱) هغو کسانو ته اشاره ده چې په غلطه اسلام د غم دين معرفي کوي.

عقله څنګه ورته رېبړدي؟ ورته جګ کتلی نه شي!
ستارښا کې د غلو څنګه کامرانی شوه کامیابی شوه

ای د اور پـه میوو مستو د عشقونو سپینو ستورو!
د ظلمونو شپه رڼا کړئ ګنې ختمه زندګي شوه.

۱۵/۹/۱۳۷۲
کابل

امام شکرونه باسي

د ګلو ښار لمبه لمبه شوه،

او د چتړو پیغلو،

له سپینو سپینو مړوندونو نه د وینو لمبې دارې وهي،

د ښار واټونو کې ګزمه ګرځي دوهم دیوان،

او ګرځوي په دواړو ولو د مرګونو ډالۍ.

په ځلور لارو کې دي جوړې هدیرې د ژوندون،

هره کوڅه د ښار رنګ شوې ده په اوښکو وینو.

اوس د بنګړیو بازار سوی دی د غم په لمبو،

او د شنو، سرو، سپینو بنګړیو پر ځای،

د رنګارنګه کارتوسونو درمندونه جوړ دي،

او د عطار له هټۍ نه راځي د عطرو او لونګو د وږمو رنګین رنګین تخیل.

اوس هر ماښام له شپې پوړیزو خونو،
پیغلې د خپلې حیا روح سپاري
د خدایﷻ د فرښتکو ګوتو ته،
او د سپېڅلې ځمکې غېږې ته پنا وروړي،
خو امام ناست دی د هوس په مرمرینه خونه
په خپلو ګوتو د وطن د مرګ تسبیح تېروي
او د قدرت د جنون
د خوږو میوو په ډنډونو کې برېنډ لامبي،
او د ژړا پر ځای شکرونه باسي.

۱۶/۹/۱۳۷۲

کابل

د اور په جیل کې

په اوښکو لوند په وینو سور قسمت
زما په برخه شو منصور قسمت

چا وې د ناز غرو ته دې سرټیټوم؟
درته ټیټ کړی یم مجبور قسمت

هر اسویلی مې شي پر هر په شونډو
په زړهٔ مې لوبې کړي ناسور قسمت

ددې تپې وطن ګزك زخمونه
کله جوړېږي په رنځور قسمت

زه پرې ګلان، دی پر ما زهر شیندي
ماته جوړ شوی دی تربور قسمت

ځواني مې تېره دړه د اور په جېل کې
بدل مې نه کړ رنتبور قسمت

د سره دوزخ د لمبو تاو منم خو:
جنت کې نه غواړم مزدور قسمت.

۱۵/۱۱/۱۳۷۲
تیمرګره-دیر

پوړنی

هغې د ژوند پاڼې کړې ژېړې د جانان د پسرلي په هیله،
هغې د خپلې فربنتې غاړې امېل څخه کړه جوړه ګردنۍ د توپك،
د خپل باتور جانان لپاره په وربنمینو ګوتو
هغې پنځه لس کاله تېره کړه دژوندڅپه په شونډو لکه
زهر د مرګ،
او اخترونو کې یې ونه لیده چاپه سرو ورغو د نکریزو سپوږمۍ
هغې په شپه ورځ کې پنځه وختنه دربار ته د خدایﷻ
د تقدس په وږمو وړله د جانان د مقدس جنګ د بري سندره.
خو یوه ورځ یې جانان راغی ددې کوره پوړې،
جامې یې سرې ګردنۍ سره وه په اهونو او سرو وینو باندې،
او د توپك له خولې یې سره او شنه لوګي جګېدل،
نو چې یې ولګېدې سترګې د هغې په ولولیزو کتو،
اوښاپیریزې بنکلا،
د تور توپك په میل یې کش کړله معصومو زلفو،

د زر ګلن عفت سورکی پوړنی،
کوڅه کې شور شو او هاها شوه کوڅه رنګه شوله،
د ښار واټونو کې د ښنګو او د چرسو واټ شو جوړ په بوه نوي
ريتم ،
او بيا ښنګيانو دوړې پورته کړې له خپلو ولو،
پېغله يې ګډه کړه بربنډه لکه سپينه او معصومه سپوږمۍ،
او د هوس سترګو پرې جوړ کړل پر زړګي زخمونه،
د پېغلې مخ باندې خورې شوې د نري رنځ د نهيلي ژوند، د
اوښکو ليکې،
خو پېغلې پورته نه کړه دا ځلي د خدای ﷻ دربار ته،
سپين لاسونه،
او د نهيل شمال په مړو وږمو يې،
د مات اولس تپې اهونو ته په نرمو شونډو ورو وويل:
پرېږدئ چې خړ سيلاب مې يوسي
په لامبوزن جانان مې ډېره نازېدمه.

۲۰/۱۱/۱۳۷۲

تېمرګره - دير

د رڼا حورو!

چې دې په سترګو کې نیولی نه یم
ښکاري همدا چې دې بللی نه یم

د اسوېلو مزل د هجر دښتې
په لنډه لار درته راغلی نه یم

هره موسکا دې زړۀ کې اور بلوي
په خوله یم چوپ دننه غلی نه یم

د ناز د غرو خندا دې وړلای شمه
د غم فرهاد یم نازولی نه یم

د رڼا حورو شپه راټوله نه کړئ!
زه یې تر شونډو رسېدلی نه یم.

۲۴/۱۲/۱۳۷۲

الینګار - لغمان

د زهرو فصل

د رڼا پاڼې خو مو بلې کړې د شپې په لمن
خیرکه یو څو داغونه شنه شول د ډیوې په لمن

د جنت مینه د ښکلا د عواطفو ستوري
موړه کړلي دي د خپلې معشوقې په لمن

احساس شو مات خندا ژړېږي ښکلا نه غوړېږي
چا کړ د زهرو فصل شین د عقیدې په لمن

زما پر زړهٔ د پرهرونو د سپرلي ګلونه
دومره تورونه لګېدلي دي ددې په لمن

اوس به دجام شونډوکې چېرې وې موسکا دمیو؟
د عقیدې سیلاب شو خور د میکدې په لمن

شونډې مې ریږدي زړهٔ مې تبنتي ویی نشمه چې:
څومره ژړا وه د کابل د هدیرې په لمن

نور د هوس د جنتونو ډنډ کې ولمبوئ
ما ویده پرېږدئ تل د مینې د نشې په لمن

دسترګویون، د زلفو یون، د شونډو یون جانانه!
څنګه دې یو ځای کړل د خپلې ارادې په لمن؟

۲۶/۱۲/۱۳۷۲
الینګار - لغمان

چا وېل چې د ګلونو ښار به وران شي؟

چا وېل چې د جنت حورې به وزانګې د اور په تنابونو،
په پستو ګلابي شونډو،
په ورېښمينو نرمو پښو؟

چا وېل د قاف د غره دېوان به راشي،
د وحشت د عقيدې له اباسينه،
او زموږ د ارمانونو د جنت ناوې به تاوه کړي،
د خپلو هوسونو د زهرونو د شپو جام کې؟

چا وېل زما د مينې په کابل کې به (یزید) را ژوندی کېږي،
جوړوي به د ګلونو له سرونو درمندونه،
نړوي به د ښکلا د عواطفو محلونه؟

چا وېل ېو چنګېزي شمال به بیا له پورته راشي،
د مینو د ګلپاڼو په رنګونو،
د ملالو د غیرت په مېوندونو،
او د ګلو ښار به بیا له سره وران شي
د وحشت په ځناورو او دېوانو،
او په خپلو جنګیزیانو یزدانو؟.

۱/۱/۱۳۷۳

الینګار - لغمان

ولوليز پسرلی

د ارمانونو زړهٔ مې دي ړوند
لکه د ورخې روح چې شپې ړوند

د غریزي د میوو مست سباوون
توري راکبنلې عقیدې ړوند

د ولوليزې څوانۍ سور پسرلی
په ړو نظر رانه هغې ړوند

د ژوندون روح رانه په نوم د جنت
په دين مبنې معشوقې ړوند

لا مـو د قـهر پـه تاو سيزي هيلې
څـه کـه ارمـان مـو تر کعبې يوړ

عـشقه تباه شو ستا د حـسـن لـمر
چـا پـه سره زور چا په پلمې يووړ.

۱۹/۱/۱۳۷۳

نصرو کلا - کابل

د اوښکو احرام

(د هوې ګډې مشاعرې په ترخ کې)

"که چارپېر له تورو سترګو لام په کار دی
غله په زړونو لیګېدلي پام په کار دی"

چې زنځیر د مغولیزو وختو مات کړي
یو خوشال مې د منصور د قام په کار دی

ستا د ښکلو د شېرینو شونډو زور ته
ګلې ما غونډې فرهاد بدنام په کر دی

د سهر په رڼا یوو ډېر شکمن یم
زما مینې ته سکڼی ماښام په کار دی

چې ستاسرې کافرې شونډې رنګ په عشق کړي
زما زړهٔ ورته موسکی اسلام په کار دی

ستا د مینې د ښکلا طواف ته یاره
د رڼو اوښکو یو سپین احرام په کار دی

د کابل حسین زړګیو شهیدانو
د یزید دوزخ کې نور قیام په کار دی

د وطن د حسن پاڼې مې باد یوړې
ورته نورد ترحم نظام په کار دی

د احساس د نوح بیړۍ په ډوبیدو ده
د غمیزو د توپان فرجام په کار دی

دهوس ستورې دې خاندې تاج محل کې
مورړ مینو ته د عشق مقام په کار دی.

۱۳۷۳/جنګانی
پېښور

او د ګلو د سندرو اتڼ بیا له سره وران شو

زمانې د زمانې لمن نیوله،
شپه د ورځې، ورځ د شپې د روح په وړانګو،
د تقدیر مزو تړله،

زېږېدل په کې د لمر ژوندون ستوري،
د ګل پېغلو له سورکو نازکو شونډو،
سندریز تفکر زړونو کې وزر وغوړلی،
عقیدې و عواطفو ته ځیګر په لاس نیولی،
د ګلونو د سندرو اتڼ جوړ و،
نڅېدل ورته د مینې د غاټولو ځیګرونه،
تاوېدل ترې د وږمو د تخیل د بڼ ګلونه،
خوږو (چا) له کومه راوړ،
د کینې د زهرو جام،
د پښتو پښتو خبرو له خوږو میوڼه جوړ،

او نړدې يې کړ د مينې عقيدې د سورکو شونډو تر سرونو،
عقيدې لا په سر نه و اړولی د کينې د زهرو جام،
چې د شونډو د احساس په زړهٔ يې راغلل خزانونه،
په زړګي کې يې شول مړاوي د بنګلا د عواطفو سره ګلونه،
نو شوه ټوله عقيده د زهرو روح د قهر سيند،
بيا يې لوټ کړل د سپېڅلو احساساتو ارمانونه،
د وړمو د سپوږمۍ حسن د خوږې مينې وزرونه،
او د ګلو د سندرو اتڼ بيا له سره وران شو.

۱٦/۱/۱۳۷۳

کارګري قصبه - کابل

يو جانان او يو جام

چې د رنـــا پـــه لوري ګــام اخلو
مـوږ يې لـه زلــفو انــتـقام اخلو

د مــقــدس اور عــبادت وي مــينـه
خــود يـې لــه شونډو نه الهام اخلو

دروح وطـن يې راته رنګ کړپهٔ غم
اوس يې هـم نـوم پــه احـترام اخلو

نـمرود وختونه شي شداد شي امام
هـر څـو کـه ذکـر د اسـلام اخلـو

عشــقــه دا ســتا له غوريدلي جنت
مـوږ يـو جانان اخلو يو جام اخلو.

۱۳۷۳/اسد

خواږه خواږه زخمونه

ستړګي مې ډکې شوې د اوښکو د لمبو له تاوه،
د زړهٔ پردو کې مې د غم زلزلو جوړه کړه د وهم ځپه،
زړګی مې وايي چې د خپلې معشوقې مخ کې په زوره وژاړمه،
او د احساس لمبې سرې کړمه په خپلو چغو،
خو دې ګلپاڼې معشوقې مې په سورکيو او چادلو شونډو،
چې د سيليو ګرد يې ناست و په خوږو اننګو،
او د زړګي له هر يو تار يې ځځېدلې وينې،
د حال په ژبه راته ورو ووېل:
زه پر تا ځومره نازېدمه
تا په سرو، شنو ډېوانو خرڅه کړم مینه.
د سترګوتوره نو اوس:
ما ته مې خپل غمونه ډېر دي

په لویه لاړ کې راته مه ژاړه مینه،
نو ما چې تیټ کړ د احساس سر د ویده تفکر سور ګرېوان ته،
زړۀ راته ووېل زما معشوقه "خاوره" د دردنو له بڼ،
د حقیقت په ژبه،
څومره خواږه زخمونه سپړي.

۱/۱۷/۱۳۷۳

نصرو کلا - بګرام

د ستورو قافله

ستر ګو نه ستا د مخ ډيوه تېر وو
ځکه تر ورانګو لاندې شپه تېروو

د زړګي پانې غوړېدلې پرېږده
ورته د ژوند تېپي کيسه تېروو

ستاد موسکا د پسرلو په هيله
پر زړګي ژوند لمبه لمبه تېروو

هر اسويلي مې شي منصوره وينه
ژوندون په دار لکه نشه تېروو

شهـيـد وطـنـه! ستا د زړهٔ پردو کې
یو وخـت د سـتورو قـافـلـه تېروو

شونډې پرشونډو راته کېږده موسکی
روح تـه د سره څوږخ ورمـه بـروو

د خـنـدا پـېـغـلـو اوربلـونه تیت کړئ
د یـون د هـیلو جـنازه تــېــروو.

۷/۸/۳۷۳۱

کارګري قصبه - کابل

مړاوی جانان

چې هم دې فکر هم ایمان شي جانان
څومره به مینې درته ګران شي جانان

د زړهٔ په پاڼو مې بلیږي هجر
کاشکې چې پرخه شي باران شي جانان

د روحِ غوټۍ مې پکې وغوړیږي
ماته هم دین شي هم قران شي جانان

د تخیل په وزرو خیږم ورته
خیر دی که ستوری د اسمان شي جانان

دومـــره ګـلونــه پـرې د اوښـکو شیندم
چـې پـــه شمـېرلو یې ستومان شي جانان

بیـا بــه مــې پـرېوځي د ګرېوان په کـلـي
چــې مــې لــه اوښکو نه ارزان شي جانان

چـې د خـپـل زړهٔ د ښــار جنـډې وويـني
خــومــره بــه مـړاوی را روان شـي جانان

درد بــه دې وي خــو محـســوسـېږي به نه
چې هم پردی شي هم دې ځان شـــي جانان

وړي د لــونګــو ښــار تــه ښکلې پښتو
ګوندې چې(یون)ددې (کاروان) شي جانان.

دسمال

یو ګل دې له اوربله نن شال راوړی دی
زما سوو داغونو ته یې مثال راوړی دی

زما پر مړاوي روح باندې دې وشیندل ګلونه
څه رحم دې په زړهٔ کې ذوالجلال راوړی دی

د شعر زړګی مې ګل شو پټ په شونډو کې موسېږي
کوم چا ورته د تا د سترګو خیال راوړی دی

د څو کلونو درد مې په یوه شېبه کې هېر کړ
ریبار مې ستاسو کور څخه دسمال راوړی دی

اشناواك دې منم چې هم مې بنكيل هم مې ازادكړې
يوه لاس كـې دې جـال او بـل كـې تال را وړی دی

جـانانـه تنـدی وریـن كړه بیا یې مینه باندې كېږده
د زړه لـه وینـو جـوړ مـې درتـه خـال راوړی دی.

۱۵/۲/۱۳۷۴
كارګري قصبه - كابل

د مینې پیغامبر

بړ سپین سبا ستوری وم سهر وژلی یم
د ګل د شرنهو پرخه ومه لمر وژلی یم

په زور نه یم مات شوی بنکلیه پورته راته ګوره
د تــ په نوم یې یاره په هنر وژلی یم

کوم څوک چې مې په زړهٔ کې پیغمبردمینې جوړکړ
د روح په کور مې ناست دي پیغمبر وژلی یم

ددغه کلي پېغلې او منګي پر ما خبر دي
ګودر یمه وژلی مازیګر وژلی یم

دکوم مغول لښکر مې دزړهٔ ښکار کې پلی نه دی
شمشاد په وینو سور ہمه خیبر وژلی یم

پدې کې د رقیب د تورې نښه ګوره نښته
د خپل دلبر په غېږه کې دلبر وژلی یم

۱۳۷۴/اسد

کابل

د سرو تېپونو کان

د زلفو په تیارو کـه دې په نور نیولی یم
بس زه خو دې د ظلم په تنور نیولی یم

سهر په وینو رنګ کړمه ماښام په اوښکو لوند
د وخت امام دا زه څنګه تریور نیولی یم

د زړهٔ شیمه مې نشته هسې مینه مینه وایم
دې لوزته چې هم تېنګ یمه غرورنیولی یم

دا شونډې پانې پانې چې اورېږي پر ما هسې
جانانه بیا دې کوم غم ته ضرور نیولی یم

دستـور و پټ خو هغو جادوګرو شغلو مات کړ
دي تندر نو زه لمر په کـوم قـصـور نيولی يم

دزړه د پـرهـرو پـتري مې چوي خندېدی نه شم
د سرو تـپـونـو کـان يـمـه نـاسـور نيولی يم

چاوې غـبـرګـه جنت، شونډې شراب زلفې ورېـمې دي
دا ځکـه ورتـه زه همـيـش تـر ور نيـولـی يم

۹ ۲ ۱۳۷۴

مکروريان - کابل

د پاڼو مومن

مابنام شو خورد سهرونو په بام سیوری کوي
لکه کوم ذهد چې د شونډو پر جام سیوری کوي

لمر راخیږي له مغربه د نمرود په ګوتو
د شرق د ښکلو لمر ګلو په قام سیوری کوي

د پیغمبر فکر ژوندی دی خو د زړونو په تخت
په وینو سور یو د جالیزه امام سیوری کوي

د دې ښامار وژل د پاڼو مومن نه شي کړلی
دومره هوښیار دی چې پر ونو په پام سیوری کوي

زړهٔ مې لمبه شي چې دې زلفې پر مخ وغوړېږي
کفر ته ګورم چې په ښکلي اسلام سیوری کوي.

۱۳۷۴ لمریز کال

د صراط پل

چې ستا په تخېل مې تخېل نیولی دی
منمه د ګل شوندو کې مې ګل نیولی دی

دا خال د سپین تندي دې پاکوم د زړهٔ په توره
مور تل په تاترو باندې مغول نیولی دی

د زړهٔ وینې مې څاڅي لاس دې لړې که جانانه
(کوم دېو) غوندې دې سخت لکه کابل نیولی دی

مجبور به د هر ښکلي د خندا په لمبو سوزي
دا زړهٔ چې مو هر چاته په منګول نیولی دی

د مینې قاتلان یې څنې څرنګه تېرېږي؟
زما مظلوم ملت د صراط پل نیولی دی

په سترګوکې دې یون شوم زړهٔ کې یون په خوله کې یون شوم
دې مینې دې څه ښکلی تسلسل نیولی دی.

۷/۱۳۷۴ حدي

د جام جنازه

یو سور شو د جامونو شو قیام په مېکده کې
چا وې پرون ساقي شولو اعدام په میکده کې

سهر د لمر په وړانګو جوړوي تسبیح له ستورو
د روح امام یې ناست وي هر ماښامم په میکده کې

ساده ږړونو سجده کړه د محراب په لور په مینه
د فکر ستورو ولیده امام په میکده کې

له سترګو یې د اوښکو پاني ورو ورو توېدلې
د جام جنازه پورته بل جام په میکده کې

تــر سـپـيــن قــرانــه لاندې د جامونو ډنډ کې ګورم
د مکــر ذاهــد بـيـا تــرې احــرام پــه مــيــکده کې

د زړهٔ د وطــن ښــار يــو ځــل بــيــا پــه ونيو لامبي
نن بيا نرخ ټاکل شوی مې د قــام پــه ميــکده کــې

<u>۱۳۷۴ لمريز</u>
کابل

د سندرو په وزرونو

یو عشق مې لوبولو د سندرو په وزرونو
کوم چې رانه شهید کړلو د زغرو په وزرونو

شمله شمله لوګی شو د غره غېږې څنې پورته
څه اور دی لګیدلی د نښترو په وزرونو

یو دیو دقاف خُرX 827 پهٔ ګلونو کې مېشته دی
د ژوند ډولۍ مې وړي د سوداګرو په وزرونو

د ښار د پیغلو خال وړي او د غاړو امېلونه
یو دوه ماران راوړي جادوګرو په وزرونو

څه لـودي د ګلاب ګلاب سرو نو په وطـن کې
يو اور خو خدايه بـل کـړې د لوګرو په وزرونو

پـرون رمـه لـﺌ غـرنـﺌ نـه راغله کلي ته پوازې
څه سره وينه پرته وه د ګـور ګـورو په وزرونـو.

۵/۱۶/۱۳۷۵

کابل

شهید غرونه

د مینې ستورې مې غاټول نه دي
ځکه زړګي مې پرې راټول نه دي

غرونه شهید دي، دښتې بورې ناستې
ورته امیل د ګلو شپول نه دي

زړونه مو اخله خندا مه را کوه
د مینې ښار دې کار په تول نه دي

خپې خپې دریا به غلی درومه
د ژونډ ماڼو مې سندر بول نه دي

ستونې زبیښي د ښار د هرې پاڼې
له میو ډک یې لا کنډول نه دي.

۱۳۷۵ ۵ ۵
کابل

ثلور شپې

د ژوند سندره لیکمه د ګلو په خولو
د شعر ځیګر مې وینځمه د بنکلو په خولو

دوهـ[illegible]ـو ثلورو شپو کې تېر کړلو له ستوني
کو[illegible]ـر چې و جوړ شوی د نتلو په خولو

د یار ستړی احساس مې پکې ورو ورو خوبومه
د زړهٔ سیوری مې لوند دی د سنځلو په خولو

دی جوړ زموږ له وینې، دی جوړ د چا له مینې
د ژوند ثراغ بل نه شو د بناغلو په خولو

د شــنـې جلګې له پاسه کړه د سپینو لېچو دمه
کــوم چــا درتــه ویــنـځلي د شــنــو ولــو په خولو

اشنالاس دې نړدې کړه‌چې په سترګوورته ځیرشم
د بخت ستوری مې ګورم د مـنګـولـو پــه خـولو.

۲۸/۵/۱۳۷۵

کارګر قصبه - کابل

ستوري لمرونه

د جانان شنه خندا مې بيا له کومه لوري راځي
د غزل اوښکو کې مې بيا د مينې توري راځي

دلته هر غم قدم په پام ږدي بيا ښکلا لټوي
د تلې ښار دی غم هوښيار دی سودا ګوري راځي

د شعر ميوه مې زېړ بخنه ده بازار نه لري
د ژوند په هر فصل مې ډول ډول سيوري راځي

بيا تلی سپين امام د قاف د ځنګلونو د يو ته
زموږ د اوښکو هيلې بيا په هغو پلوري راځي

زړهٔ کې مې ګرځي يوه ګرمه شان وږمه د پښتو
د قلم نوکې ته مې ټول ټکي سرزوري راځي

بيامې دزړه ارمان موسکۍشي بياشي مړاوی غوندې
چا وې وطن تـه دې لمرونه چاوې ستوري راځي

۱۳۷۵ لمريز

کابل

د روح سپېڅلی زور

د هيلو شونډو کې مې پاتې بيا ثمر نيسي
پس له کلونو مې ګلونه بيا ګودر نيسي

زه يو سيلاب شومه د اوښکو او سرو اسوېلو
دې راته لار کې د سپېرو شګو سنګر نيسي

دا چې شمله يې راتېټېږي نه ځګېږي پسې
دا خو پرې خدای ﷻ د خپلې مينې خپل وزر نيسي

پرون يې سر کې وه نشه د فرعونيت د فکر
نن راته خړې خړې ګورې ځان او تر نيسي

داخوردروح سپېڅلی زوردی دخدای ﷻ عشق وینځلی
پـه یـوه وړانـګـه چـې د ټـول تـورتـم لښـکـر نیـسـي

بــیــا د نــازو بـچـېـو وتـرلـي تـوري تــر مــلا
چــا د ګــورګــیــن د مــرګ وېل چا وي شیبر نیسي.

٦/٣/١٣٧٦

کابل

د شعر پري

د ښکلا سیمه شپې نیولې څانته ښار جوړوي
د ژوند په هر واټ کې د دار له پاسه دار جوړوي

موږه د لمر وړمې شهیدې کړې د شپې په کانو
اوس مو له کلي پټ تیرېږي بله لار جوړوي

ما څنګوي د تیارو څنوکې د خدای ﷻ په نامه
څانتهٔ د ژوند په نوم یو ښکلی سپین سهار جوړوي

ربه د تا په نوم مې ژوند اخلي په خپله ګټه
د وخت واکمن څومره هوښیار دی څه ښه کار جوړوي

کله د ښو په نوم قربان کله د بدو په نوم
دا فرښتې څومره په سخته زما بار جوړوي

د شعر پري مې مروره شوه د شعر له روحه
سپينې خبرې دې له شعر څنې شعار جوړوي.

<u>۱۳۷۵ لمريز</u>

کابل

سندریزه ورمه

د ژوند په هر فصل مې خې راځي غمیزه ورمه
د زړه په پانو کې مې رېي دا دودیزه ورمه

زه د وربښمو د رباب تارو ته خوب کومه
جانان مې خیال باندې راشیندي اوسپنیزه ورمه

شهیده ورانکه یم د خپلو ستورو شپو وژلې
زړه کې مې بله ده د خپل غشي اوریزه ورمه

دژوندون هر واټ کې مو جوړ دی وژنځای دګلو
لکه بیرغ پرې باندې رېي ارمانیزه ورمه

مـوړه غـاټول زړونه قربان کړل په همدې هیله چې:
د سـانـدو کـلي کې بـه راشـي سـنـدرېـزه وړمه

شمله زړه، پوړنی زوړ دی، منګی زوړ دی خو هم
ځـومـره خـوږه خـوږه تـرې اوري پـتـمنـیـزه وړمـه

د جنګ اسونو مې د دښتـو ګلان تول ستړي کړل
خـدایه یـو ځـل خـو پـرې سـولـه ییزه وړمـه.

۱۳۷۶/شوال/۲۶
کابل

د شعر حجاب

د ژوند مړاوي سندره مې رباب کې راولم
د ویښو شپو کیسه د عشق کتاب کې راولم

دا سر ربه! مات شوی دی، تیت شوی چاته نه دی
خو تا ته یې پنځه وخته محراب کې راولم

نن بیا د غزا ډول د هندوکش په سر غږېږي
سپېرې طالبې څڼې مې په تاب کې راولم

د نقد ملایان ګرځي له درو سره په ښار کې
د شعر پېغله مې ښکه په حجاب کې راولم

زما ترلـي لاس و ستا درنـې درنـې شـېـېـړې
يـو وخـت بـه اشـنـا دا پـه حـسـاب کـې راولم

د سـره قـهر غـلامـه بـيا د چا غـېـږې ته درومې!
د سپينو وړانگو تاو بـه پـه کـولاب کـې راولم

خنداموسکې موسکې شي چې په شونډو د کبانو
يو شـور خـو د سـنـدرو پـه دريـاب کـې راولـم

پـدې پـه هـم د ډيـرو لـه زړگـو شـي لـمبه تاوه
دا وران د زړۀ وطـن چـې نـغـمه باب کې راولم.

۱۳۷۵/۱/کمی/۱۷

لقمان

PROPERTY OF ACKU 7634

PROPERTY OF ARIC Established

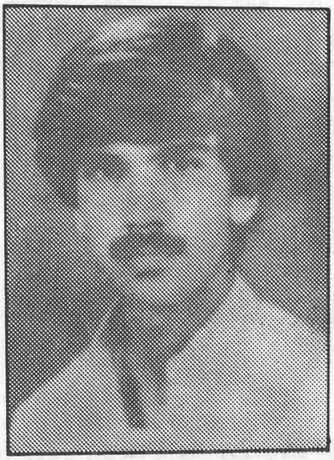

زوکړه : الوخیل، نیازی، انینگار لغمان ۱۳٤٦ ل کال، کب.

زده کړه : د سینگار لومړنی ښوونځی، خوشال خان لیسه، د ژبو او ادبیاتو پوهنځی، کابل پوهنتون.

دنده : د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانگې د کدر غړی

تر سره کړي ادبي کارونه

۱- هیلې (گډ شعري جونگ) د ٤٠ تنو شاعرانو له لند پېژند لیك سره ۱۳٦٦ کال. کابل چاپ.

۲- نمیگړي ارمانونه د اولسي شاعر محمد عالم حیران شعرونه (سریزه او راټولونه) ۱۳٦۹ ل کال، کابل چاپ.

۳- متکور (د شعرونو لومړی مجموعه)، ۱۳٦۹ ل کال، کابل چاپ.

٤- د لوونو فصل. گډ شعري جونگ(راټولونه) ۱۳٦۹ل. کال کابل چاپ.

٥- د استاد الفت نثري کلیات (سریزه او راټولونه) ۱۳۷۰ ل کال چاپ.

٦- د نازو انا یاد (د یو سیمینار د مقاله مجموعه) (سریزه او ټولونه) ۱۳۷۰ل کال چاپ.

۷- استاد زیار د پښتنتني فرهنگ یو خلاند څېرکی (څېړنیزه رساله)۱۳۷۳ ل. کال، لاهور چاپ.

۸- دمحمد گل خان مومند اند و ژوند ته یوه لنډه کتنه(څېړنیزه رساله)۱۳۷۳ ل کال، پېښور چاپ.

۹- دکابل پوهنتون دژبو او ادبیاتو پوهنځي دپښتو څانگې پښتو کتابښود، ۱۳۷٦ل کال. پېښور چاپ.

۱۰- په اورونو کې سندرې د شعرونو همدا مجموعه.

۱۱- د افغانستان فرهنگ ته اوښتي زیانونه (ناچاپ).